

нитѣ прѣминахъ, а Египтянитѣ повѣрвахъ, че и тѣ можехъ да прѣминѣть подирѣ тѣхъ; но когато тѣ бѣхъ вече стигнали въ срѣдѣтъ съ тѣхныя царь Фараонъ, водата ся състави и сичкитѣ Египтяни ся издавихъ безъ да ся избави нито единъ. Тогава Мойсей и Ааронъ и сестра имъ Марія пѣхъ духовны пѣсни за похвалъ на Бога, който гы бѣше избавиль отъ непріятелытѣ имъ. Израйлтянитѣ стигнахъ на едно мѣсто, дѣто водытѣ бѣхъ толко горчивы, щото не бѣше възможно да можехъ да ся пиятъ. Тѣ пакъ почнахъ да мѣмратъ противъ Мойсеа; но този святъ челоуѣкъ безъ да ся уплаши отъ тѣхнѣтъ неблаго-дарность помоли ся Богу. Богъ му заповѣда да хвърли въ тѣзи воды едно извѣстно дърво, и въ сѣщо врѣме тѣ постанахъ сладкы. Слѣдователно Израйлтянитѣ влѣзохъ въ една гелѣмъ пустыня, дѣто немаше нищо що да ядѣтъ, и тѣ мѣмрехъ още и думахъ: „*Защо ны изведе изъ Египешъ, дѣшо имахме грѣшныи шѣ си пълны съ месо? шы ны доведе въ шази пущыны за да ны изморишь ошъ гладъ.*“ Мойсей ся помоли Богу, който спусти възъ земѣтъ една голѣмъ росъ и възъ тази росъ малкы зърнца като градъ. Мойсей тогава рѣче на народа: *Ешо хлѣбъ, койшо ви Богъ провожда; набереше си ошъ него по една мѣрѣ за секого; но нешрѣбѣ да чуваше ошъ него за ушрѣшнія день.*“ Народътъ, койте не бѣше никога виждалъ, като тѣзи малкы зърнца, гы наймѣнува Манна, които имахъ вкусъ като испечены колаче въ мѣдъ. Секой побърза, та набра отъ тѣхъ; но имаше нѣкои, които не послушахъ Мойсеа, и които задържахъ отъ тѣхъ за утрѣшнія день; тѣ ся много почудихъ, когато щехъ да гы ядѣтъ на другыя день, защото ся бѣхъ воня-сали и чървясали. Между туй Мойсей каза отъ Божіи